ព្រាត់បងប្អូនម្ភៃប្រាំបីឆ្នាំហើយ

ប៉ាំ សុដា (បច្ចុប្បន្ន)

ខ្ញុំឈ្មោះ ប៉ាំ សុដា កើតនៅថ្ងៃទី១៥ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៧៣ ក្នុងស្រុកកណ្តាលស្ទឹង ខេត្តកណ្តាល ។ ឪពុកឈ្មោះ ប៉ាំ ម៉ុត ម្តាយឈ្មោះ ប៉ុល ហួន។ នៅខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៧៤ ខ្ញុំមានបងស្រីពីរនាក់ កាលនោះម្នាក់មានអាយុ១៧ឆ្នាំ ម្នាក់ទៀតអាយុ១១ឆ្នាំ និងបងប្រុសម្នាក់អាយុ ១៣ឆ្នាំ ។

ឪពុកម្តាយខ្ញុំស្លាប់អស់ហើយ ។ ឪពុកខ្ញុំស្លាប់នៅឆ្នាំ១៩៧៤ ។ ម្តាយខ្ញុំស្លាប់ក្រោយ ។ ខ្ញុំមិនដឹងថាម្តាយខ្ញុំស្លាប់នៅពេលណាហើយដោយមូលហេតុអ្វីឡើយ ។

ខ្ញុំសូមជម្រាបជូនបងស្រីបងប្រុសនិងញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំផងថា ខ្ញុំបានជួបមុខអ្នកទាំងអស់ជាលើកចុងក្រោយនៅខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៧៤ នៅបន្ទាយទាហានតាខ្មៅខេត្តកណ្តាល គិតមកដល់បច្ចុប្បន្នមានរយៈពេលជិតម្ភៃប្រាំបីឆ្នាំហើយ ។ កាលណោះខ្ញុំមានអាយុ២០ខែ ដូច្នេះខ្ញុំមិនអាចចាំមុខបងប្អូនបានទេ។ ម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំតែងតែប្រាប់ខ្ញុំឲ្យចេះរក្សាតម្លៃជាបងប្អូនរៀងរហូតមក ។ ខ្ញុំមិនស្គាល់ឈ្មោះបងប្អូនទាំងអស់ ព្រោះឯកសារបាត់បង់អស់ទៅហើយ ។ ខ្ញុំនៅសល់តែសំបុត្រកំណើតរបស់ខ្លួនឯងតែប៉ុណ្ណោះ ។

បច្ចុប្បន្នខ្ញុំរស់នៅប្រទេសអូស្ត្រាលី ។ ខ្ញុំមកដល់ប្រទេសអូស្ត្រាលីនៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៧៥ ។ បងស្រីបងប្រុសដឹងទេថាខ្ញុំស្វែងរកអ្នកទាំងអស់គ្នាតាំងពីឆ្នាំ១៩៧៥មកម្ល៉េះ ។ តាំងពីពេលដែលជនភៀសខ្លួនខ្មែរបានចាប់ផ្តើមរត់មកប្រទេសថៃម្នាក់ៗនិយាយប្រាប់នូវរឿងរ៉ាវគួរឲ្យព្រឺព្រួចរបស់គេរៀងៗខ្លួនអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅប្រទេសកម្ពុជាក្រោមរបបប៉ុលពត ។ ប៉ុន្តែធ្វើដូចម្តេចទើបបងស្រីបងប្រុសបានដឹងអំពីខ្ញុំ? ឈ្មោះឪពុកម្តាយរបស់យើងមានបិទនៅការិយាល័យភ្នាក់ងារស្វែងរកគ្រួសារនៅតាមព្រំដែនថៃ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា បងប្រុសបងស្រីឬបងប្អូនណាម្នាក់ ប្រាកដជាឆ្លងកាត់ព្រំដែនហើយឃើញឈ្មោះខ្លួនឯងជាមិនខាន។ ប៉ុន្តែជាអកុសល គ្មានបងប្អូនណាម្នាក់មកទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ខ្ញុំមិនបានបោះបង់ការព្យាយាមនេះដែរ ។

ឈ្មោះឪពុកម្តាយរបស់យើងមានបិទនៅកាកបាទក្រហមភ្នំពេញសព្វថ្ងៃនេះ ។ ម្តាយចិញ្ចឹមរបស់ខ្ញុំនិងរូបខ្ញុំផ្ទាល់បានមកប្រទេសកម្ពុជានៅខែមេសា ឆ្នាំ២០០២ ។ យើងបានឃើញសប្បុរសជនជាច្រើនដែលបានជួយរកក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ។

តើបងស្រីបងប្រុសមានស្គាល់ខ្ញុំទេ? ពេលដែលយើងបែកគ្នាគឺនៅរដូវរងា ត្រូវនឹងខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៧៤។ ឥឡូវនេះខ្ញុំសូមរៀបរាប់ដំណើររឿងរបស់ខ្ញុំតាមរយៈក្រសែភ្នែករបស់ម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំ ÷

"ម្តាយចិញ្ចឹមរបស់ខ្ញុំបានមកប្រទេសកម្ពុជាដើម្បីសុំក្មេងស្រីម្នាក់យកទៅចិញ្ចឹមនៅប្រទេសអូស្ត្រាលី ។ នៅពេលមកដល់ប្រទេសកម្ពុជា ម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំរកមិនបានក្មេងស្រីសោះ ។ ប៉ុន្តែគឺរូបខ្ញុំនេះតែម្តងដែលគាត់មករក ។

មនុស្សដែលស្នាក់នៅជាមួយម្តាយធម៌របស់ខ្ញុំបានចេញទៅបន្ទាយទាហាននៅតាខ្មៅដើម្បីថតកុន ។ នៅតាខ្មៅ មេបញ្ជាការយោធាម្នាក់បានដើរសំដៅរថយន្តរបស់អ្នកថតភាពយន្ត ហើយបានប្រាប់អ្នកទាំងនោះថា គាត់មានគ្រួសារកំព្រាមួយ សូមឲ្យពួកគេយកគ្រួសារនោះទៅរស់នៅប្រទេសអូស្ត្រាលីផង ។ មេបញ្ជាការរូបនោះនិយាយថា ជីវិតរបស់គ្រួសារនេះលំបាកណាស់

សឹងតែមិនអាចរស់បានផង ហើយថែមទាំងមានក្មេងដែលកំពុងតែមានជំងឺ ។

គ្រួសារនោះគឺយើងទាំងប្អូននាក់នេះឯង ។ ខណៈនោះបងស្រីរបស់ខ្ញុំចេញទៅក្រៅ មិនបាននៅស្តាប់ការពិភាក្សានោះទេ នៅសល់តែបងប្រុសនិងរូបនាងខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ ។

មានការជជែកគ្នាយ៉ាងយូរអំពីអនាគតរបស់បងប្អូនខ្ញុំទាំងអស់គ្នា ។ ពួកគេត្រូវតែបានទទួលការអនុញ្ញាតពីបងស្រីរបស់ខ្ញុំជាមុនសិនទើបអាចយកខ្ញុំទៅចិញ្ចឹមនៅអូស្ត្រាលីបាន ។ ពួកគេនឹងត្រឡប់មកបន្ទាយម្តងទៀតនៅវេលាល្ងាច ដើម្បីសុំការអនុញ្ញាតពីបងស្រីរបស់ខ្ញុំ ។

បងស្រីខ្ញុំមានការស្ទាក់ស្ទើរមិនចង់ឲ្យខ្ញុំទៅគេចិញ្ចឹមទោះបីជាបុរសម្នាក់ទទួលបន្ទុកក្មេងកំព្រានិងអ្នកដទៃទៀតចេះតែព្យាយាមប្រាប់គាត់ថានេះជាដំណោះស្រាយដ៏ល្អយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ គាត់មិនចង់បែកពីខ្ញុំឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្រោយពីមានការបញ្ចុះបញ្ចូលច្រើនគ្នាថានេះជាផ្លូវដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់បងប្អូនទាំងអស់គ្នារួចមក បងស្រីក៏យល់ព្រមប្រគល់ខ្ញុំឲ្យទៅគេ ព្រមទាំងប្រគល់នូវសំបុត្រកំណើតរបស់ខ្ញុំផង ។

អ្នកថតកុនគឺជាអ្នកកាសែតដែលធ្វើការជាមួយស្ថានីយ៍ទូរទស្សន៍មួយនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។ គាត់ក៏បានសុំឲ្យមនុស្សម្នាដែលមកមើលពពាក់ពពូននោះរាកទៅម្ខាង ទើបគាត់អាចថតកុនបាន ។ បងប្រុសខ្ញុំដែលមានការភ័យខ្លាច បានពាខ្ញុំទៅឈរនៅទីមួយដែលគេរៀបរៀងរួចហើយ ។ កាលនោះខ្ញុំមានអាយុ២០ខែក៏ពិតមែន ប៉ុន្តែមើលទៅដូចទើបតែមានអាយុ៦ខែតែប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំមានរោគរលាកទងសួត ។ ខ្ញុំដកដង្ហើមថប់ៗដូចមនុស្សកើតហឺតទឹកភ្នែកហូររហាមឥតឈប់ ប្រឡាក់ប្រឡូសពេញផ្ទៃមុខ ។

កាលនោះក្មេងដែលមានអាយុលើសពី៥ឆ្នាំមិនបានទទួលការអនុញ្ញាតឲ្យចេញទៅក្រៅប្រទេសទេ ។ ក្រោយពេលពិភាក្សាគ្នាយ៉ាងយូរមក ក៏សម្រេចថាគេអាចយកខ្ញុំទៅចិញ្ចឹមនៅប្រទេសអូស្ត្រាលីបាន ។ ចំណែកបងប្រុសនិងបងស្រីរបស់ខ្ញុំត្រូវរង់ចាំពីរឬបីសប្តាហ៍ទៀតទើបបានមកភ្នំពេញ ហើយនឹងស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះមួយសម្រាប់ក្មេងៗដែលគ្រប់គ្រងដោយជនជាតិអូស្ត្រាលីពីរនាក់ប្តីប្រពន្ធ ។ ខ្ញុំជួយធ្វើកិច្ចការនៅផ្ទះ ចំណែកឯបងប្រុសទៅសាលារៀន ។

ទំនុកបម្រុងបែបនេះចេះតែប្រព្រឹត្តទៅរហូតដល់ពេលមានរបៀបរបបធ្វើទិដ្ឋាការថ្មី ។ ពេលនោះហើយដែលបងប្អូនរបស់ខ្ញុំមានសង្ឃឹមថាអាចធ្វើដំណើរមកប្រទេសអូស្ត្រាលីដើម្បីរស់នៅជាមួយខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែ នៅផ្ទះសម្រាប់កុមារគ្មានកន្លែងទំនេរសម្រាប់ដាក់មនុស្សបន្ថែម ដូច្នេះបងប្អូនរបស់ខ្ញុំត្រូវរង់ចាំពីរ-បីសប្តាហ៍ទៀត ។ នៅទីនោះសុទ្ធតែកូនក្មេងដែលមានអាយុក្រោម៣ឆ្នាំកំពុងរង់ចាំទិដ្ឋាការចេញទៅប្រទេសអូស្ត្រាលី ។ លុះមានការចេញដំណើរជាបណ្តើរៗ ទើបបងស្រីបងប្រុសរបស់ខ្ញុំអាចចូលទៅស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះនោះបាន ។ ទម្រាំតែគាត់បានចូលក្នុងផ្ទះនោះរូបខ្ញុំបានមកដល់ប្រទេសអូស្ត្រាលីស្រេចទៅហើយ ។

ខ្ញុំដឹងថា ប្រមាណមួយសប្តាហ៍ក្រោយមក មនុស្សមកពី "ផ្ទះកុមារ" បានយកអង្ករមួយបាវមកឲ្យបងប្អូនខ្ញុំនៅបន្ទាយទាហានតាខ្មៅ ។ អ្វីៗបានប្រែប្រួលអស់រលីងដោយសារការវាយលុកដោយពួកខ្មែរក្រហមនៅថ្ងៃចូលឆ្នាំថ្មី ។ អ្នកធ្វើការនៅឯផ្ទះកុមារត្រូវតែខំប្រឹងរត់ទិដ្ឋាការឲ្យបានរហ័ស ដើម្បីចេញដំណើរឲ្យបានរួសរាន់ ។ ខ្ញុំនិងក្មេងក្នុងផ្ទះកុមារបានចាកចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញឆ្ពោះទៅប្រទេសអូស្ត្រាលីនៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៧៥ ។ ពីរសប្តាហ៍ក្រោយមក អ្នកធ្វើការនៅផ្ទះកុមារមានបំណងវិលត្រឡប់ទៅបន្ទាយទាហាននៅតាខ្មៅ និងចង់ទៅយកបងស្រីបងប្រុស

សូមសរសេរលិខិត
ឬអត្ថបទពិភាក្សាជុំវិញបញ្ហាខ្មែរក្រហម ផ្ញើមក
ទស្សនាវដ្តី «ស្វែងរកការពិត»
ប្រអប់សំបុត្រលេខ ១១១០ ភ្នំពេញ
ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ទូរស័ព្ទលេខៈ (៨៥៥) (២៣) ២១១ ៨៧៥
ទូរសារលេខៈ (៨៥៥) (២៣) ២១០ ៣៥៨
Email: dccam@bigpond.com.kh
Home page: http://welcome.to/dccam

របស់ខ្ញុំមកភ្នំពេញ ។ ជាអកុសលគ្មានថ្ងៃនោះសោះ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំរង់ចាំបងប្រុសបងស្រីជារៀងរហូត ។

ខ្ញុំគិតថា មូលហេតុមួយដែលយើងរកមិនឃើញបងៗគឺថា បងៗមិនដឹងថាយើងកំពុងតែស្វែងរកបងៗឡើយ ។ ម្ភៃប្រាំបីឆ្នាំក្រោយមក ខ្ញុំមិនសូវចាំរឿងរ៉ាវទាំងនោះទៀតឡើយ ។ សព្វថ្ងៃខ្ញុំមានក្រុមគ្រួសារហើយ ។ ខ្ញុំរៀបការជាមួយបុរសជនជាតិអូស្ត្រាលី និងមានកូនប្រុស៣នាក់ ។ កូនបងមានអាយុ៧ឆ្នាំ កូនបន្ទាប់អាយុ៤ឆ្នាំ និងកូនក្រោយមានអាយុ៣ឆ្នាំ ។ ខ្ញុំខិតខំចិញ្ចឹមបីបាច់កូនៗទាំងបីឲ្យមានអំនួតដែលខ្លួនជាផ្នែកមួយនៃជាតិខ្មែរ និងមានអំនួតចំពោះវប្បធម៌របស់ខ្មែរ ។

ខ្ញុំសង្ឃឹមថា បងស្រីបងប្រុសទាំងអស់កំពុងតែរស់នៅប្រទេសកម្ពុជា ហើយបានមើលអត្ថបទដែលខ្ញុំសរសេរនេះ បើមិនបានឃើញខ្លួនឯងក៏មិត្តភក្តិប្រាប់ដែរ ។ ធ្វើដូច្នេះទើបខ្ញុំអាចរកឃើញនូវគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ អតីតកាលរបស់ខ្ញុំ និងដឹងអំពីជីដូនជីតារបស់ខ្ញុំ ។ ម្តាយចិញ្ចឹមរបស់ខ្ញុំបានដាក់ឈ្មោះឲ្យខ្ញុំទៅតាមខេត្តដែលខ្ញុំកើត គឺខេត្តកណ្តាល ។ ដូច្នេះឈ្មោះខ្ញុំសព្វថ្ងៃគឺ «កណ្តាល រ៉ូប៊ីនសុន សំប្រ៊ិក» ។

ជាំ សុផា